

דמשויב מספיק כטעם ועיין ברשנים וכן גוראים בדברים.
והנראה ליישב זאת לפי יסוד דבריו לטיל בדעתו דאף
 דכל מה שניד באשכ בחזקה בעל, לא יכול
 להוליא מיד ויכח לשלו אלא בלרוף זה דכבר נכנס לרשותו
 והוא כמחזק, חבו רק בלוב ממנו דבנה ככלואה ונכנס
 לרשותו ממני, איכ בלוב גם במעוה שאין טמוין יכול
 לומר דמכ שלוב ממנו, להוליא מיד במעוה הוא דבטי
 וטיין דיוליא ממנו בדרך הולא ונכנסו לרשותו, יוכח
 בכך לגמרי פים דכל מה שניד באשכ בחזקה בעל כן,
 ואין מזה איכ סרך להולא דמשלכ כן אף במעוה שאין
 טמוין, וכיז בדכודון הוא בלוב ממנו אכל במכר לה
 דגם אחר דבמעוה בידו אינו מוטיל לפנין זה דוכי לשלו
 לגמרי וכן רק בדיון רימ, ובדיון זה כן גם בנמצאין בידו
 באשכ וכייל. ועל כן במכר לה קרקע חמורת מעוה, כ
 במעוה שאין טמוין, דאין לבא בטענה דלאגלווי זוזי הוא
 דנטי, ישנח הוכחה דלכא שיקויים במקח, דאין לומר
 דכוונתו היכה פיי המכיר להוליא מיד במעוה ושיכיו
 בדיון רימ, כיון דגם עלי דחפס במעוה כן בדיון רימ, ולא
 מקצתו לומר דנאמח לא רכח למוכר מקרקע שלו, וכמרים
 עליה בדרך זה להוליא מיד במעוה וליקח בכה קרקע
 מפני שלא רכח בכך, דחזן מזה דאין לנו לומר דכל
 נכסותו עליה, במקום דיכול לדרוש ממנו בדיון, לא
 מהקבל לומר כן בדעתה דמכ רימ לה, כיון דגם בקרקע
 שלו ובאשכ בעמק קיים הוא אוכל בפירות ובמנואר דבריו
 כרימ, אלא ודאי באמח רכח למכור לה מקרקעותיו וכי
 כסמיכא לזה, כיוולא מכריל דמוקצר בחלוק שנין לוב מן
 באשכ למכר לה דבלוב ממנו אף במעוה שאין טמוין
 יכול לבא בטענה דנק להוליא מיד במעוה כמכר וליין
 בזה מכרולא, ובמכר לה רק במעוה טמוין יכול לבא
 בטענה **דלא בחכונ** למוכר ובטענה דלאגלווי זוזי הוא
 דנטי וכלל כיל.

אוצר החכמה
 1234567

ועיניי יש ליישב מה דבקשו דנטי מוכח דגם בלוב
 ממנו מחלקים בין טמוין לאין טמוין, ואדרבא
 טעם למדים עלם כיסוד דבטמוין יכול לשון דלגלווי
 זוזי הוא דבטי, דלכיל יל דכוונת הנטי שם להוכיח כיון
 דבלוב ממנו אין לה עליו כלום ואף באין טמוין וכמו
 דקתשו בדכיותא שם ולא חלקו בזה, וכיוונו ודאי משום
 דיכול לומר אף באין טמוין להוליא זוזי מיד הוא
 דנטי ועיכ אין בזה מכרולא, וכשיכ בטמוין דיש גיכ לומר
 לגלווי זוזי הוא דבטי, איכ יש להוכיח משם על מכר לה
 אף דבאין טמוין אין שם לבא בטענה דלהוליא מעוה
 מיד בחכונ וכיל, בטמוין יכול לבא בטענה דלגלווי
 זוזי הוא דבטי, ועיקר כיסוד שבדבר דאין מן הכדורא
 אם רק יש לו לבא בטענה ואמחלל למכ דמשכ כן יכול
 לטעון ובכך זה, ועיז באו להוכיח מלוב ממנו בין בטמוין
 בין באין טמוין על מכר לה בטמוין וכלל כיל בזה.

ומצאתי סמך לדבריו בזה דגם באין טמוין יש מקום
 לבא בטענה דלהוליא במעוה מיד נטי, בדברי
 רי שמשון המונה בראש פיי שם קיטן ריב, ודבריו שם
 ובקשה רימ איכ במעוה שאין טמוין אמאי קנתה כי
 כיזי דאמר בטמוין לא קנתה דלגלווי זוזי. הוא דבטי
 כיז באין טמוין להולא מיד הוא דבטי, שלא כי וכל
 להוליא מיד בשנין אחי, וחזין דבמעוה שאין טמוין
 לפי חקף כנמל, באשכ מליא מיד בביד, אכל במעוה
 טמוין אם חקף כנמל אין מוליין וכייל דלוב במעוה
 טמוין איירי כר, כפי המנואר בדבריו בא בקישי דגם
 באין טמוין יבא בטענה דכוונתו במכר לה היכה רק

להוליא במטון מיד, ולפי דבריו הוא, משיב [נראה דוא
 מן הקיבויים דטל מעוה שביד יכול לטעון דיתן לה
 רק למכ שחילה ולא יכח לבטל בזה כלום] ולא מחקלת
 טענהו דאין מוטיל לו כלום מכ דחפס, דאם בלא זה
 לא יכול להוליא מיד בדיון, גם אחר דחקף, חוכל להוליא
 ממנו במכר בביד, ועיכ ודאי כוונתו היכה למכר לה
 וקיים במכר, ולדבריו לטיל בשיטת כרימ דברור אליבא
 דכן בדיון רימ גם בנמצאין בידו באשכ, יל בטקח כיל
 בטעם דלא מחקל טענהו במכר לה במעוה שאין טמוין
 דכוונתו היכה להוליא במעוה מיד, כיון דכן רק בדיון
 רימ, ובדיון זה כן גיכ בנמצאין בידו וכיל. וכרימ
 מקיק שם דריב ככיל בלוב ממנו הוא רק במעוה טמוין,
 וזהו דעת רבים דלא מחלקים בין לוב ממנו למכר לה,
 ובשנים מחלקים בין טמוין לאין טמוין וכפי דמור
 פשטות דברי כנטי בריב, אכל לרימ וכלל דכחכנאר לטיל
 בשיטתו דבלוב ממנו יש חלוק גדול בין שבמעוה נמצאין
 בידו לנמצאין בידו, משויב גם באין טמוין יכול לבא
 בטענה דכוונתו היכה להוליא במעוה מיד, ואין במעוה
 מכרולא וכלל כיל.

והנה נלמדים כאן בקש עוד על שיטת כרימ דקוצר
 דבמכר לאמחו במעוה טמוין ובמכר בטל יקח
 במעוה שלב קרקע ואוכל בפירות, ורימ בנטי במכר שוב
 לאמחו לא קנתה כיוו שאין במכר בזה קיים אכל במעוה
 כן בדיון רימ ויקח בכך קרקע, איכ בשכשו בנטי שם על דברי
 רבא דאמר במכר שוב לאמחו לא קנתה ובכעל אוכל פירות,
 חרתי [דקוצר לעלא, דאומר לא קנתה] ומסיים דאוכל פירות
 ונראה דגיך בקרקע שלב] וחרתי כאן במעוה טמוין [לא קנתה]
 כאן במעוה שאין טמוין [אז אוכל פירות מפני דגם
 קנתה] ואמאי לא חרתי דמכ שומר בכעל אוכל פירות
 כיוו מן המעוה שלב שנידו בכעל שילקח בכך קרקע
 ובכעל אוכל בפירות וכשיטתו של כרימ בזה, ועיין בלמדים
 מה דכתב ליישב בזה, ובנראה לכעיר בזה דכרימ מפרש
 אמנם לדברי רבא בדרך דעולב נקבא אחר פס שיטתו בזה,
 ואולי מדבריו בא ליסוד דיו דאף דכמקח בטל במעוה
 בחזקה לפנין דיכיו בדיון רימ, חבו דאמר רבא לא
 קנתה כיוו לקרקע של בכעל ובכעל אוכל פירות מקרקע
 שיקם בעד מעוה, ומפרש מה דבקשו בנטי זל דברי רבא
 חרתי לא בדרך דפרשו במפרשים דריש לאו קיפא, אלא
 דכו בקחיר גם לדברי רב שם דאמר במכר שוב לאמחו
 קנתה ובכעל אוכל פירות, וודאי דקוצר כחד מכיון, ואיכ
 מה דאמר הוא נכחירכ לכלי, ועיז כשיבו כאן בטמוין
 וכיוו דדבריו כס בטמוין דלא לא קנתה ובכעל אוכל
 פירות מקרקע שקב במעוה, וכאן — כיוו כדון דר
 וריי הוא במעוה שאין טמוין דלא ודאי דקנתה וסיל כר
 דכעל אוכל בפירות דכן בדיון רימ וכדכופס כן לכי,
 וכלשון כאן, כאן, מוכר יותר דכדון על שני מעוה
 נפרדות ולא על דברי שלמן דאמין יחד ובאמאי בזה רק
 לכעיר, דפשטות בדבריו, "חרתי" מוכר יותר על כעירות
 במקובל, ואפשר דכיו לו לרימ גירסא אחרת אנטק כקושי.

ה. לא. אמרה לו אתה נתת לי במתנה נשבעת
 שבועת היסח שנתן לך הבעל ואינו אוכל
 פירותיהו.

הנה כלי בקדומה כותב דאין נאמח לכפיק מעלה
 זכר אכילת פירות, שכל משון שנמלל ביד באשכ
 נחזק

ועיין בבני אכובב כלן דין גי' בקושיות כגית וקובב
דאס הי' כתרומות מפרט לדברי כרימ' דורך
כרימ' וכיונו דטעם גאמנות ממש דלוי' מעי' ודאי
דבלק' בי' עס כגית. דאס גס אפרים מנ' דכעז' בל'
נאמר בן באס טעם נאמנות כטעם דכי' וכול' לעסן בול'
משום דלין אדם מעי' ולו' בי' שקר לא' בי' וכול' לשקר
בעי' דליך נאמר דאס בי' משקר בעטנתה' בי' וימ'ר
משקר

אכן בזה יש לכפיר דמי' חין בטעם דלא לוקחם בחיובת
משים ודגלל כז"י בחובתם כיחם מחבטתם לחובת
דאינן מצינן. דאי' מה דלוקחם פיקר כחובתם - יוכיח
משום מורש כחובת - כבר י"ל דמשורר מציח לעשון
גרשמי, ובפ"י דבר"י ס"ל דגם גלל במשון אינן מציח
לעשון גרשמי ולכפ"י' מלכ מבעל, ונאמנא על כגט
וכיון דנאמנא חקם גס בחי' ולמח למורש כחובת, וקש
לומר דנאמנא על בחוקה דאינן מציח, אף דמועיל
לכחיוב לארר ככ"י לא מקפיקא להיליף בכח בחובת
ורק בעיקר לוקחם משים מורש כחובת, ויראכ דטעם אחר
יש בזה לכריע דלא גבי' בחי' ומשום דלא בחיובי' ליתן
בחובת' נאמן דיואלא רק מחמת טעמא ולדגרי' לא גרשכ
כל וברר דגו' בזה במקשו' שס. ודגרי' הרמנין דנא בטעם
דמורש כחובת י"ע. אבל פ"י' זכ"י רק בטעמא דמני'
גרשמי ונאמנא משים דאינן מציח לכפיק' מלכ מבעל
כבר נאמנא גס על משון כחובת ולא ס"ל לכריע ודגלל
חביטת במשון כבר חצי' לעשין גרשמי, אבל על חביטת
משון מלכו ודאי דאי' לו יקוד מרי' דס"ל דגם בזה
ישיב חוקר דאין אשכ מציח ונאמנא' לה משורר ולמח
לכריע כ"י כמחלוקת בין הדושי' בזה ובפגט כמ"מ דמ'
לדעו' דבחובת' כחיבת' גס בטעמא גרשמי אינן נאמנא
א"ך כוח' כח' ופשוט דבטעמא משון בלכד' ישכר ג"כ

עליו חף בלא מגו דכרי כיון דטוען דלא נחן לכ וביא טוענה נחת לי, ולדבריו כס לפיח צחוקהו לפירות טעמה שכל מה שנידו בלשון הכס צחוקהו בעל לפירות, ובלש כן כרי הוא גם מוחזק לפירות דמכ שנידו כדור לפירות ונגיל, ואינו דומה פ"י לשאר טעם הכל דכור כמחזק צחוקהו ויכול לפטור עליו חף בלא מגו ומחיה צחוקהו כיסא, אבל צחוקהו לדברי בעל הוא מוחזק במכ שחוצה, וע"כ לריכב למגו, וע"כ כמנו מוכרע דכחך בטענה, וכיח ממילא כמחזקה. ויולא פ"י לפ"י דטוענה אחרים נחתו לכ דכור חזק ודאי לזרז ובכח בחזק כיו גם כמחזק לפירות חף חנו לא מועיל, וטוענה אחת נחת לי צמי למגו וכולל כנ"ל.

אמנם דרך זה ודאי מן החדוש הוא לומר דאף דכאשכ טוענה דכולל שכל מה שחננו לכ אחרים שלא יכ"י לצעל רשות בכך רק למכ שחננו ותעשה וביא מוחזקה, לא נחשיב אותה למחזקה כלפי בעל. וטור נאמר דנגלל בחזקת כמקיימת לבעל נחשב גם למחזק ומעטם דידו כידר. ונראה דבחרומוס ק"ל דאין לנו לומר כן, וק"ל דכאשכ כפי שביא טוענה כס שכל לגמרי חף לפירות וביא כמחזקה, משום זה דכל מה שנידו כאשכ צחוקהו בעל, לא נחשב מדיו דידו כידר גם למחזק, ונאמר לקיום בעל רק בחזקת מן הכח דשייך לבעל לפירות וכדברי כרימ צ"ה, ונגד חזקת זו מיעיל מגו וכמו נגד בחזקת דאין אדם פורע צחוקהו זמנו וכנ"ל. ולכן מקשה על כרימ דגם בטוענה אחרים נחתו לי נאצינה צמנו דיכול לומר אחת נחת לי, ולפ"י צ"כ אין יסיד לומר דטוענה אחת נחת לי תצטי למגו ומשום דלדברי בעל יולא מכח דיון דידו כידר דכור נחשב למחזק. דאף בטוענה אחרים נחת לי דישנו לזרז בחזקת דכל מה שנידו כאשכ צחוקהו בעל לפירות, לא נחשב בעל למחזק וכנ"ל, וכשי"צ בטענה אחת נחת לי דאין חזקה לזרז דאינו כלל כיון שחזקתו ולא לריכב אי"צ למגו ונאמנה צחוקהו כיסא עגור דין כל שאר כופר בכל ולא צמי לשום טעם אחר, ומשום זה לא מבוחרים גם דברי צמי אכובד דכיתב צטעס נאמנה דנחתו חכמים לאשכ נאמנה פ"י, דאין זו נאמנה מיוחדת לאשכ, אלא דכור דיון כל כופר בכל וכנ"ל.

ועתה דבחרומוס לא מפ"ש כלל דטוענה אחת נחת לי לריכב למגו, ואין פ"י בכח לפירוש דברי כרימ בלא ראו בידר, וקרב פ"י קושית כשי"צ עליו דלכח מקשה על כרימ צמח כמנו דלכח נחת לי, כרי קשה יותר דלוחו כמנו דנגללל מאצינים אותה בטענה אחת נחת לי אותו כמנו ישנו ג"כ צאחרים נחתו לו, ולבחרומוס אין כלל כדון כרימ בלא ראו בידר, ולטענה כשי"צ דכרימ מדקתים נראה דלויירי גם בלא ראו בידר, וא"כ איך פסיק וחני דאינה נאמנה כרי עכ"פ בלא ראו אפשר לזכ דיון מגו, פ"י י"ל דלדברא מפשטות דברי כרימ נראה ויתר דכדון צרא בידר, וכדמורכ כלשון כרי שנתלאו מעוה כ"י בידו כאשכ היא אומרת כ"י, וע"כ לא קשה לו דתכ"י נאמנה צמנו דלכריס אלא צמנו דיכול לומר אחת נחת לי, ובחרומוס שס משיב כרימ נחן כרי מאיר בעלמו דאיו מגו משום דאס כיסא טוענה אחת נחת לי כ"י יורשה, ובטענה דאחרים נחתו לכ רק למכ שחננו ותעשה לא יורשה, וכשי"צ שס כסור פ"י וכיוון כשי"צ שס צבטכ"ח כ"י ולא קרב בעל כ"י ולא לירושא, ואינו מוכרע לפע"ד ד"ל דמי"מ יורשה וכן משמע בבכ"א"ש ור"י ורשב"א פ"י סי"ב ק"ף דף ר"א כ"י, ויש עוד לדון כדון זה אס יורשה צנחן לכ אחר למכ שחננו ותעשה ואין כלל במקום וצאמ"י רק לכסיר פ"י שחננו צ"ה.

ובכח

משקר צטענה זו, אחר דאמרי צטענה זו לא יכול לשקר, ואס טוען כן ודאי אשת הוא, ואס דאיו כיסא כ"י צמנאר פ"י ותוכה דוכו ככר דכריהו וכרי ליישכ דכרי כחרומוס מקושיה כגיח כותב דאין דעת כחרומוס צטענה דכרי כרימ בדרך דפירו צמ"מ צטעס נאמנה צטוענה אחת נחת לי משום דאינה מעיזה, ומש"כ חף דכור מגו דכעזכ אמרי ושפיר מקשה כחרומוס, ובטעס נאמנה לא נא כדור כשי"צ דכור רק בלא ראו בידר ומדיון מגו, וכותב צטעס דכר נאמנה מח"ח הוא, ובאמנו חכמים לאשכ רק דנחן לכ אחר מחנכ ושיאכל בעל הפירות, ולא באמנו אחת דנחתו לכ רק למכ שחננו ותעשה כיון דלא שכיח וגם יבא לעולם לודי קטטה, וע"י אמרי כל מה שנידו צחוקהו בעל לאכילה פירות אכל צמ"מ צטענה ¹²³⁴⁵⁶⁷דבעל נחן לכ נאמנה.

והנה על דברי כשי"צ דמפרש צטעס דכרי כרימ דנאמנה צטוענה אחת נחת לי רק בלא ראו בידר ובמנו דלכריס או כחרומוס, יש טובא לכסיר דלדברי עליו צטעס ולא מועיל מגו צטוענה אחרים נחתו לי כמו צטוענה אחת נחת לי, משום דטוענה אחרים נחתו לכ אלא למכ שחננו ותעשה כיו מגו נגד חזקה, ובטענה אחת נחת לי אינו נגד חזקה וכנ"ל, אי"כ אס אינו נגד חזקה וביא כמחזקה למ כלל למגו ולריכב לכיות נאמנה גם בלי מגו, וכדיון כל שאר כופר בכל דנאמנה ובצבועה כיסא.

ובר מן דין יש לכסיר על מלס דברי כשי"צ דכותב ליישכ קישות בעל כחרומוס על כרימ דמשי"כ אינה נאמנה צטוענה אחרים נחתו לי רק למכ שחננו ותעשה חף צמנו דיש לה, משום דכור מגו נגד חזקה, וכפי דכוח כרימ דכל עמון שנידו כאשכ צחוקהו בעל כן לפירות, ומשום דלא שכיח שיתנו לכ צמ"מ שלא יכ"י לצעל צ"ה כלום וכולל כנ"ל. כרי גם לפ"י אין חזקה זו אלימכ ויתר מחזק דאין אדם פורע צחוקהו זמנו דאיצט"י לכו צ"כ ב"י פ"י אי אמרי מגו נגד חזקה ז"י, ולא איפשטא שס ונקטו כל הפוסקים לה"י דכור קילא לנחבצ ואמרי מגו נגד חזקה וכן הוא צרי"ף שס, וא"כ גם כאן ל"י כאשכ לכיות נאמנה, חף צטענה דאחרים נחתו לכ ע"מ שלא יכ"י לצעל צמנחנס כלום צמנו דאחכ נחת לי ובמו דכקשה כחרומוס על כרימ [ולדברי כשי"צ עוד מחזקה בקישי"י דישנו מגו דלכריס כמו צאחכ נחת לי וכנ"ל]

ואם נחא ליישכ דברי כשי"צ צמ"כ עליו לומר אליב"ב דק"ל כיון דמכ שקנחכ אשכ פ"י יורשה או פ"י דנחן לכ אחר קרב בעל לפירות וידו כידר לענין אכילה כפירות, וא"כ נחתו לכ אחר כיון דישנכ חזקה דכל מה שנידו כאשכ צחוקהו בעל כן לפירות וכדברי כרימ צ"ה, וכנ"ל בככר דכריס דלא שכיח שיתנו לכ אחרים ע"מ שלא יכ"י לצעל צכן כלום, אי"כ ממילא מנחת חזקה ז"י, נחשב ככר כאילו הוא גם כמחזק לפירות, דמטעם דידו כידר נחשב מה שצחוקהו וכידר כאילו כ"י בידו וכנ"ל.

ויוצא אי"כ דכאן אין כמנו רק נגד חזקה, וכמחזק מקיי"ע לבעל כמנו, דכרי אס רק ישנכ חזקה דכפירות לבעל, ככר נחשב כאילו הוא גם מחזק ככס ונגד חזקה כזו לא נאמנה צמנו, ואס גם נישא וכמו דמקחבר דלא נחשב למגו לכו"ל ובמיוחד דאחר שנאמין אותה צמנו יולא דכור לא מוחזק. אכל גם כחובע לא נחשב דנא לכו"ל דלפי כחזקה דמקיי"ע לו נחשב גם למחזק, ונגד חזקה כזו לא איצט"י צמ"י וצ"כ לא אמרי מגו.

ובשהגענו לודי זה ככר יש ליישכ גם מה דלדע"ה כשי"צ מה דנאמנה לרשב"א צאחכ נחת לי הוא רק מנח מגו ולא מדיון שאר כופר בכל דנאמנה לפסור

במחנה נחנו לי נאמנת וילקח נכן קרקע וכנעל
אוכל פירות דלמח נאמנת בלי שנוכח שכרי נוראי יש לנו
לכחזין שכל מה שנמלא בידך בחזקה בעל כן ותפסיקח בזה לא
מכני ולא מידי. נראה ודאי דקצר נקישתו דאף דגם
לטענה באשכ כיו בחזקה בעל לאכילת פירות וכדון כוא רק
על כנוף, כיו תפסיקח לא מכני ולא מידי, ואף דמקשכ
חיקך בתחלת דבריו על דנאמנת אף בלא שנוכח,
מטעמיהו דתפסיקח לא מכני ולא מידי וכל מה שנמלא
בידך בחזקה בעל כן, וראי נרור דקשכ לו גם על מלס
נאמנתו ואילו בשנוכח, וכמו דמקשכ אשכ על סקקא
גי בטענה אתח נח לי דנאמנת בשנוכח, גיכ טעמיה
שם שאין תפסיקח חזק אלא, ואין לאשכ חזק נכסי
בעל, אלא דלפי פסקי של כרימ דמקקא אי דנאמנת
אף בלא שנוכח מקשכ לרומח דמילתא על דנאמנת אף
בלא שנוכח, וכן מוריס דבריו דאמר בואו בטענה דלא
נחשבת כלל למוסזקה, כותב וכי כיון דכא שוקקא לבטל
בחזקהו לאכילת פירותיו כו מפני כך פסק שחכא נאמנת
כר אחת איכא למקשי נמי כר, זאת תכיר נאמנת בלא
שנוכח, ומבאר דקושייתו היא בדרך דמא ועוד דלא לריכב
לכיות נאמנת לגמרי אף בשנוכח, ולפסוח בלי שנוכח ודאי
לא, וכן נראה מדברי חשוכה ר' נחן כר' מאיר זיל דמחרץ
קודם על יקוד דברי בגמ' וכתוספתא מלס נאמנת, ואשכ
כותב בטעם נאמנת אף בלי שנוכח משום דטעמיהו

[1234567]

וינצא איכ דכיקוד לכל דבריו כוא דאין לאשכ חזק
נכסי בעל, ולכאורכ יש לכשיר על עיקר דבריו
כזכ דמקור כדון דאין לאשכ חזק נכסי בעל כוא
במשכ כיו מיכ ולפי כמבאר בגמ' יא שם נראה דפרשו
לדברי כמשנכ בחזקה קרקעות דשאלו שם פשיטא כיון
דאית לכ מזוני, מזוני כוא דקא אכל, ובשינו ליל דומד
לכ ארעא אחריתו למזונות, ואולי רק בחזקה קרקעות דאין
מדין מוסזק אלא מכה בכוכח דתון לו לאכול פירות שרבו
גי שנים ולא מכה קימן שמכר לו, ואמרו דאשכ ובעל
כשופין כס דלא קפדי אכדו או כדאמרו בגמ' שם כיון
דאית לכ מזוני, מזוני כוא דוקא אכל וחקר ככוכח,
אכל כמטלטלין וכדון דברי כרימ דין כנמלא טעון או
מטלטלין בידו באשכ מלן דאין לכ דין מוסזק נגד בעל
ועיין כרימ בלי טויר פריג כיא דכותב זכ גבי חזקה
מקרקעין ודבריו גאילו שאין מעמידין כקרקע בידן אפיס
שאכלים גי שנים באומנין כר ובאיש נכסי אשחו ואשכ
נכסי בעל.

אלא לאחר עיון יל דאף דעיקר כדון כמשנכ וגמ'
כזכ דאין לאשכ חזק נכסי בעל כוא בחזקה
מקרקעין מימ ככלל כזכ גם דין מוסזק כמטלטלין, ומשריב
פסקין ותני כזכ דאין לכן חזקה, ועל דשנו שם באומנין
אין לכן חזקה מפני כרשכים דלאו בחזקה גי שנים איירי
דקחם אומן לא שייך אלא כמטלטלין, ואף כרימ דמביא
לדין דאומנין אין לכן חזקה כפיג משריב בחזקה גי שנים
וכיל מבואר כפיט שם גם כמטלטלין ודבריו שם ככיא
כאומן אין לו חזקה ככלים שחת ידו, וזכ על יקוד כמבאר
בברייחא וגמ' כיו מיכ מיה ועפיו יש לפרש ככל כני
דנשכ כמשנכ וכן כזכ אין לאשכ חזק נכסי אשחו ואשכ
כמטלטלין.

אמנם אף בדומה כן ודוקא על יקוד כמבאר בדברי
כרימ כדון דאומן אין לו חזקה אין כדון כדבריו
כרימ

גם כנוף עלו וביא מורכ דכוי שלו לפירות ודתי מטיין זכ לעיל כפרקין כט.

בן יהנה כל מה שכנתני עד כזכ כנוכח לדעתו של כמדיח ושל
כרי ר' נחן כר' מאיר כמבוא שם כר' לפני שכיו לנגד
מיני דכריכס שם כשלמיתם וכשנא לירי ופייחתי בדכריכס רחמי
דש לכניס חקוים כדכריני דעיל, וכשארתי דברי כקודמים
כקיינים כמיקר על דברי כשיך מלורחם כקודמח וכלחי לכוסוף,
גם נחמדותי על דכריס חרשים שכדאי לכעמיד עליכס. וכראשו
אמקור חמליה דכריכס כזכ, וככ כנככית בל שם כשלס
שאלות על כרימ דכאן, ראשית למכ כחכ כרימ דכטוענה
כמחנכ נחמ לי וכנעל אחר מנשי כן דנאמנת וילקח
נכן קרקע וכנעל איכל פריה, דלכ נאמנת בלא שנוכח
שכרי כדאי יש לו לחזיק שכל מה שנמלא בידך בחזקה
בעל כן ותפסיקח לא מכני ולא מידי, וכי כיון דאוקקא
לכעל כמקקו לאכילת פירותיו מפני כך פסק שחכא נאמנת,
אכתי איכא למקשי נמי יכי חזכ בחזקה תפסיקח יומר
מאחר כס כדור דמטן כלי זכ שחת ידך שלי, דלריך
לישכ כיסת ויהיק כככ כידו, ולמכ תכיי היא נאמנת
בלא שנוכח, (*) וכי דילמא מיירי כא כדלא ראי כר
ומנ דוכל למיכר לכריס ומכיתנא כי אמר כמחנכ נחמ
לי מכיתנא, כא ודאי ליתא דסיק לאי לאשכניס קא מיכני
[גם כטענה לכריס] ועוד דמנ לאשכניס משנוכח לא מכני
[ועיין כזכ בגמ'] עוד מקשכ על מה דפסק כרימ דכטוענה
אחרים נחמ לכ מימ שמשכ ככן רלונכ ושל איכ לנעל
כפירות איכ נאמנת בשנוכח כי אס כרימ וכטוענה
כנעל נחמ לכ חלס כטוענה, בלא כשתי טענה כלל
כל אסמ מכן מיילא אה בעל מחזקה אכילת פירותיו,
ולפיק כמתיכין כר לו לנכח בלא חכא נאמנת אלא כרימ כדורכ
מכמ טעמיה. כר שאין תפסיקח חזקה אלא דאשכ ובעל
כשיתפין דמין דלא קפדי אכדו ודמיל לכיא דאין לאשכ
חזק נכסי בעל עד שחנר כרימ כדורכ כר ושמיס
עד כזכ וככל כקשיית ודבריו לפני כרימ ר' נחן כר'
מאיר דל חוכי חמליה חשוכהו שכשיכ לו דכרי כרימ
דנאמנת לומר אחרים נחמ לכ כוא כרימ נשאל ונחמנת
כחך ככית ומלמרו ככריחא כיו ריכ דכאשכ ככית
מיכ כחך ככית כו ואמר שלי כן שנעלי לי מנית אכי
אכל כר פליה לכיא ראי מיכ ששם לא כוחכ נחמ
כחך ככית ככיא נאמנת לומר מיכ נש או מנכ כוא
כר וכוית כן גם מכה דמילא כזכ כחוספתא פיט דכרי,
ועל גאלה כפית לכה לא כנכש דכרי אף כשאר מוסזק
אס כדור חוככ ממנ לייך ליכנכ, מימ משיכ כענת זכ
דמנשי כוא כענת כמא כוא ולפיק איכ נשכמ ככית,
ועל שאלות כחדומיה כניגס לשי כסיקוק כחדומות
דכטענה אחרים נחמ גכ ומכ שחיל יתעכ איכ נאמנת
לכסיק אכילת כפירות כנעל, וכטענה אתח נחמ לי
נאמנת חמליה חשוכהו דכטענה אחרים נחמ לי דמקשיכ
ממנ אף זמח ירשחו לפי דפסקי כשמואל כדוריס פיה
דנכ כמכ שחילי עי לא קיב יחכן בעל לא נאמנת,
דנאמנת רק למכ שיכול לפשית כחייב, אכל לפנין דכריס
ככאים לאשמי איכ נאמנת משיס דככיא שעתא ליתא
כעולם כר, אכל כטענכ דכנעל נחן לכ כמחנכ דאף
דמפיקש פרי כפירות מנעל אכל יורש אוחכ כזכ
נאמנת בשנוכח, ועימ מקיק ואס חקשכ דלכו מכימנא
דאחרים נחמ לי כמנ דכיא חמרת דאחכ נחמ לי מי
משיכ דכוי מנ לפלי טענכ ועל כל דברי חשוכה כרימ ר'
נחן כר' מאיר זיל כותב כחדומות ויראין לי דכרי.

והנה משאלה כחדומות על דכותב כרימ דכטוענה

[1234567]

(*) לפי דמכ דכטענכ דמנעשכ ידך כן יכול לכשינע יש מקום לדון דיכא עליכ כטוענ מורכ כמקל דכוא טוען

מדבריו אלה וכי' דילמא מיירי כי נראה דלא ניטא
לפרש כן.

ואם נאמר כדל דיש מן ביכור דאימין אין לו חזקה
כיכא דכ"י ודאי קודם בחזקה בעכ"כ, אין לנא
בניגע לפסקא ז' על טענת הכרומות דאין לאשה חזקה
בנכסי בעלה, בדברי החשיב כרז נכרית ז"ל דלא אמרי
כן אלא באשה שביא נוכחא וטוחת בחיך כבית כר ואמר
שלי כן כ"י דלא עליה לכיבא ראי' וכדאמרו גזר בבביתא
ביב יב ומינך שאם לא היתה נושאית וייתנה בחיך כבית
שביא נאמנא, דק שם דאיירי דמחזיקה בדבר דלא ידוע
שביב של בעל וכדון כוא כב"י אינית וטענות י"אין
על שם ואימרת שלי כן שנפלי לי מביא אבי אבא או
מביא אבי אמא, ואמרו שם דאם חלוקין בשיקתה
חילוס ואימרים אימר מעיקתה ק"ל ושיין כרית כ"י נהלות
פיט כ"י ז. ה. עכ"כ שם ודאי בלא נושאית וייתנה כבית
נאמנא, אבל כיכא דר"י בידך דבר דכ"י בחזקה בעל
גזר ביא כדון דאומין דאין לי חזקה במטלטלין לכיבא
מחזקה מרז קרז יכ"ל.

ואמנם בניגע לפסקא אי דאיירי באמר כמחנה נתנו
לי ולא כ"י אף פסם בחזקה בעל, יג להבדוק
על כבביתא כ"ל דבאינא נישאת וייתנה בחיך כבית
נאמנא, ואין לנא מדון דאין לאשה חזקה בנכסי בעלה
וכדברי החשיב, אלא דיש לכפיר גזר לזר כב"י, כיון
לכ"ל אין כאן מנדר כדון דאין לאשה חזקה בנכסי
בעל אחר דלדבריה לא כ"י אף פסם בחזקה בעל, יג
מקיס לומר דמשיק דאין אף דנישאת וייתנה בחיך כבית
נאמנא וכנאמר בבביתא כב"י דנישאת וייתנה בחיך כבית
אינא נאמנא אפשר דז"י רק מח"ס, יגנאס כוננים דאין
בביתא ז' דכאשכ שביא נישאת כ"י דב"כ ר"ב מיקוד
כדון הכנסה במשנה שם מ"ב דאין לאשה חזקה בנכסי
בעל, וכדבר עיד ל"ע ונאחי רק לכפיר גזר. עכ"כ
בניגע לפסקא ז' בדברי כרית דכדון דבר דכ"י מקודם
בחזקה בעל, ודאי פ"י כל כ"ל מקדנר ומחנל דכאש
רק עומדים על הכנסה דאף במטלטלין ישנו מדון דאין
לאשה חזקה בנכסי בעל לא ל"ך לכשנתיב דין זכ אף
נ"ח"ה 1234567 צאינא נושאית וייתנה בחיך כבית *).

ולאחרונה נאמר עוד לכפיר על דברי חשיבתי של
כרז ז' נתן כ"י מאיר ז"ל על שאלת
הכרומות כדון שתי כפסקית באחריות של כרית, דמפני
מכ פסק כטענות שאחרים נתנו לה פ"י שחשכ כן
ל"ינא אינא נאמנא בשבועה כי אם כרית, וכטענות
שבעל נתנם לה חטלם בשבועה, בלא כשתי טענה כללו
כל אחת עכן מוליא לבטל מסתקת אכילת פירותיו כ"י,

וכותב

כאן לבא מדון דאין לאשה חזקה בנכסי בעל דכרי לפי
כמנא כרית פיט מ"טו"ס סם מיקר כדון דאומין אין לו
חזקה בכלים שחחת ידו, כוא נראה כליו כיד כאומין וכביא
עדים שיופין שכלי זכ שלי, ושיטן שנחן לי לחקן, וכאומין
אומר שביא לידו במכירה או במחנה, או שטען שנחן או
שמכר לו אחר שביא לידו לחקני, ונזכ דקודם כיכ ודאי
בחזקה בעכ"כ, אלא דכאומין טוען דקנח אי שקבל במחנה
ממני, ולו כ"י שלא נאומין אי"א כ"י לכיבא מיד כמחזקה
דכל מכ שח"י אדם כרי כוא שלי, ונפטר בשבועה כיכא
מחנות בעכ"כ כשאר כופר בכל, אבל נאומין אמרי דאין
לו חזקה, אחר דאין ראי' מזה שח"י דכר"י שלי וקנח
מבעכ"כ, וכיו בחזקה מרז קמא ומוליאין מיד כאומין
ושנע בעכ"כ כיכא לפטור טלמו מחנות כאומין וכדברי
כרית שם, ואמר דכל כדון דאומין אין לו חזקה במטלטלין
— וכן יכ"י באשכ בנכסי בעל — כוא לדעת כרית
רק כידוע דמקודם כיכ בחזקה בעכ"כ, אי"כ כדון דכרי
כרית כאן בפסקא אי אין כלל בשייכות לדון דאין לאשה
חזקה בנכסי בעל דכריהם הם כנמלא ממוח אי מטלטלין
כיד כאשכ וביא אומרת שחנח נתנו לה וטענת בעל
דממפ"י כן, ולא רק שלא ידוע דכ"י קודם בחזקה אלא
זכוא בעלזו טוען רק טענה שמה דאולי ממפ"י כן
[וכדמשיב מטעם זכ כרית נכר"י ז"ל קישית הכרומות
על הפסקא הראשונה דנאמנא אף בלי שבועה וכן כוא
בדברי כמ"מ] ואין זכ שייך אי"כ לדון דאין לאשה חזקה
בנכסי בעל, ומכ דכיתב כרית בפסקא ז' בטענות
שאחרים נתנו לה פ"י שלא יבא לבטל רשות ככס אלא
חטש ככס מכ שחנח דאינא נאמנא, אף דפסקא זו
איירי דכוננת כקדומה ולא כ"י קידם בחזקה בעל, כיון
משום דעלם כטענה של לא שכיח וכו"י נגד בחזקה
דכל מה שבידי כאשכ בחזקה בעל כן לפירות, ולא
מיקוד כדון דאין לאשה חזקה בנכסי בעל, ואמנם
בפסקא ז' בטענת אכח נחח לי דכיתב כרית דנאמנא
בשבועה, ח"ך משאלת הכרומות מכ כיתב לבין פסקא ז'
כיון דכשתי כטענות מוליא לבטל מחזקה אכילת פירותיו,
יש מקיס לטענת הכרומות שלא תכא נאמנא אלא כרית
כדכר ומפ"י דאין לאשה חזקה בנכסי בעל, כיון דלפי
כדכר נאמו פ"י לעיל דנראה לו לפרש דכרי כרית כרי
שנמלא ממוח או מטלטלין כיד כאשכ כ"י כממממממ דראו
ביד [ואף בדכריהם ומקשה על הפסקא אי דלמא נאמנא
בלי שבועה כותב וכי' דילמא מיירי בלא ראי' כ"י מקשה
כן לרווחא דמילחא דאף אס נומא כן קש, אבל אף

אוצר החכמה

(*) ריש להפיר ציטוט דכרי כרית גזר על פי כיכיד כמנא כפ"י ט"י משייב כשם נאניס דאף מנו לא מופיל
כאומין, וכותב כמ"מ שם כטענת דכ"י מחקת אימין כדו שוכיו בעלי כתיס מליון אלל, ואפשר לפי זכ
לכפיר דגם עלם כדון דאין לאומין חזקה על הכלים שבידו אף בדלית ל"ב מנו כוא רק מחקת אומין ולולא זאת
כיכ נשכז במטלטלין למחזק, וי"ל לפ"י דאף כרית דלא ק"ל שם ככגאונים דאף בדלית ל"ב מנו לא נאמן מחמת
חקת אומין, כ"י יסבור דעלם מה דאינו נאמן ולא נחש למחזק בדלית ל"ב מנו כוא רק מחמת חקת אומין. ויולא
אי"כ לפ"י דבעל הכיכא כ"ל מדון דאומין אין נאמן במטלטלין לאשכ דאין לה חזקה בנכסי בעל אף במטלטלין
כיון דגם כאומין אין זכ מדינא אלא מחקת אומין וזה לא שייך באשכ בנכסי בעל, ורק כנישאת ומחמת
בחיך כבית אמרו דאינא נאמנא ואפשר דכ"י רק מח"ס וכ"ל, [ואף דנראה דשיחפין אין להם חזקה ז"י במטלטלין
כיון משום דשיכס מחזיקים בשבועה ואם גס נומא דמשיחפין יש מקיס לדון על אומן כיון דככר שוכיכ כרומות,
אין ללמוד לאשכ בנכסי בעל כיון דכשטש שחממח כזכ כבית בעל לא מחייב דחילא מרית בעל לרשוח
כ"י] ובאם נאמר כן דיש חזקה לאשכ בנכסי בעל במטלטלין, אס כנעל בא ככניע כגד דמחזיק אס שלו
כיו כדון דנאמר חובט ונחבט, וככ"י כסרת ככל, היי כדון כיכר ככל דנאמנא בשבועה כיכא וכדכרי כרית וקנח
כז קישית הכרומות גס על פסקא אחרונה.

נאמנין עליו גם כשפירשו יחזיר לירושם, וכדילולא מדברי
בבביתא וכנ"ל שם וכפי דרשו בראשונים, ומובא כן
בר"מ ב"י ש"ס פ"י כ"ז, ועיין במ"מ בכל' ל' דמביא
מדברי כרמב"ן דמביא מדין זה דלף דרשו בשם מיהאן
דל פלוני כן אם אינן נאמנין עליו יחזיר לירושם, על
דדין דנמוטתא שאחרים נהנו לה שחשבו בנ"ן כל מה
שחלל ונאכל לכספיהם אח במלך גם מירושם עליו לכניא
ר"ל, ועיין עוד במ"מ בכל' ש"ס שם ומ"מ דמביא מדברי
ר"י מינ"ש ביקדושת דדין דיוחזיר לאשכ ודין נאמנות
כשפירש דל פלוני כן, ועיין בדברי דני אבובס כ"א
דכאריך בדברי ר"מ ועוד חזין למטעם כשנניס במ"מ לדברי
ר"מ בכל' ש"ס שם.

ה. לג. תאשה שהיו לה כספים הראויות לבעל לאכול פירותיהם כי לוקחים דבר שפירותיו מרובין ויציאתו מעומה בין שהי הדבר כרצו או שהיה כרצונה ואין לוקחין אלא דבר שנעו מחליף כה.

עיינ במצב דמקור דברי ברימ כווא צנמי כתובות מיט
ואמערן שס ארעא ונחי ארעא כר ופירש צנינו
משום דלוקחים דברים שפירותיו מרובין ויליחו מפרטא,
וכו' כלל לכל בדברים שחלקו צנינים באים וכלאשכ,
וטוב דקרב לזכ פריש"י, ויש לכער על דברי ברימ
דמדברי רש"י שס נראכ דכות בעל למכ ולטערן דרואכ
בדבר שפירותיו מרובים וזוטא באשכ למכ צטעכ דרואכ
בדבר שדערן מחקיים יוחר, ודצניו שס דמשיכ קונים ארעא
שזכר מרוב ולייב מרקצא ושייבס מעכנים בעל יכול
לומר דבר שפירותיו מרובים איז ספץ, וכן אס בא כווא
ליקח בית יכול ביא לומר איזי רואכ בדבר שכווא כל
ובולץ ודערן מחמטט, ונראכ איז לסי רש"י דאס רואכ
בעל לקטח דבר שפירותיו איזים ביז גדולים ודערן
מחקיים צכרע באשכ איזי יכול למכ דזוטא למכ
רק צטעכ דרואכ בדבר דערן מחקיים יוחר, ודרייב
לדבר שפירותיו מרובים יוחר זוכי זוטא על בעל.

ומדברי כרע כאן נראה דנאם רק כיו דנר שמו
מהיף אין באש ויכול לבא בסמוך דרוא
דנר דקין מחקים יוחר, ובכרעם ביה רק לדנר
שפירחיו מרובין ויליתו מעוט, ורעין באים וכלאם
שום נח לעב.

וכדאי לליין דישעס דעס אסתר לנגמרי כוז וצפירות
דברי כנע דעס וכו' מונאכ נשימ שס משמים
דעכריי מטרלוי ולרעמו הככרעס וזכות בעטב כוז רס
צירי כאשכ, אס רלוזכ צונר דעכרו מרונכ אפ דעקן
לא מחקיים זמן רב, או צונר דעמחקיים יוחר בקן אפ
דפירוחיו מעטטס, וכוזכ צפירות דכרי כנע דשכר צוים
יוחר מרונכ מארעא שצריך מצורכ דככ מצינש היציעס,
אלא ששכדכ יוחר מחקיים וכצית כולך וכלכ כענוי וציד
כאשכ לעכב על כענל שכיז רוצה דער שויכי כקון שלכ
קיים ולא ילך ויכלכ, וכן נמי אס כענל רוצה דקליס
ששכרו מרונכ מן כצית וכאשכ רוצה צית כדין עס כאשכ
פר אלל אס כאשכ רוצה לכסך מין כענל וכול לעכב,
ויואל לדכרוי דחלוי ככל צכ ולא כרשיי ודלא ככרימ
[נשימ כוזכ מין דלא כפירעין].

[illegible]

ולבאורה מראים כל דבריו צדק תמיכים, כן מכ דלוחה
 דלא נאמנה אלא למע שיכול למשוח בחיוב
 אכל לענין דברים שבאים לאחיה אינה נאמנה משום דכיה
 יוחא לו בעולם וחרתין לאנשים אחרים, וכן מה דסייך
 דבריו על פקקו של רשביג דלא מופיל תנאי צירופה,
 ומשום דירושא כבעל דרבנן ושאי חזק לדבריהם יוחא
 משל תורב, דמכ דמסב ולא נאמנה לאחיה ע"ז דעינע
 לאחיהם, כיב שיך לומר כן באם דברים ונאמנה כיב
 לפינתה ונאים מדין כוואה בע"ד, אחרי נאמנה רק
 לגבי דירב ולא לגבי יורשיה, [ינס צדק עוד יש מקום
 לזון דכיה כנראה מדבריו כרע בעט"ז מכלתחין כיב כלמי
 יורשים בטעם לנכסים שירשים מעט מופיל כוואה בע"ד
 של כעשרים] ונאן הוא כהפך דכיה באב בטענה לזכורה,
 ואם נאמנה נגד כבעל בחיוב ולפירות מה שייך לומר
 דכדור ונאמנה שקבל בחיוב לא עקפיק למע שונע
 לאחיה למיין ירושה כבעל מליץ טעם נאמר כן, וכן
 קשה מאוד מה דסייך דבריו צדק על דיו דרשביג דאיו
 מופיל תנאי צירופה דדיו דרשביג הוא נאופן דמן כדון
 לרין לירוש נכסי אשה, אלא דמחזק עמו של יורשכ,
 ובזה דמה רשביג דלא מופיל כחאי וטעם דמחזק עמו
 שכתוב בתורה תלא נטל לו משום דירושא כבעל דרבנן
 ועמו חזק לדבריהם יוחא משל תורב, אכל גרונן שלפניו
 באם נאמנה דנאנו לכ מחזק רק למע שחלח וטעם
 ולפי דקוננים דנאופן צדק אין כבעל יורשכ, מה שייך
 לבא צדק מדיוא דרשביג וטעם דמחזק על מה שכתוב
 בתורה ולציג לכדין דבריו כרע נאן כרע זיל צדק.

ה. לב. אין מקבלין פקדונות לא מן הנשים ולא מן העבדים בר ואם עבר וקבל מן האשה יחזיר לאשה מתה יחזיר לבעלה בר.

מקור ודבריו בנתינת ביטוי יפה, ולא נכנסו במסגרת כדור
שיכול להיות לבשל עם האש או לארון עם
מבנו - אחר שישאר הפקדון יורשים - על כשייכות
שישכח לבשל או לארון לפקדון, ובמבוא מזה צניע לאש
בכלי הקדושה, דכותב כאן רק תכחיות של כנסת לבחור
למי שקבל מידו ומבואר בנתינת שם. ובתשם דאמר
לפשר שזכו משלם או על אחרים שבפקדון ביום אין
לנו לבחור שנתנים הם צדיקים ומבואר בנתינת שם,
ומיזנו של כנסת לבחור למי שבפקדון אליו, ומזה דכותב
במלת דאם מתח האש יחזיר לבשל ומבואר בנתינת
שם, אף לפשר דקבל מתח רק למי שחזר תפס
ואז אין לבשל יורש, כיון דבסתמא אינו בן ואם אגס
בן עליה לבניו ראוי, ומבואר בדבריו למי בכלי לוי,
לפיכך אם מתח יחזיר לבשל דבסתמא יורש ומבואר
בנתינת שם, רק אם פירש בשם מיתחן דשלונו בן,
ולאמנן על הכנסת בשעתו ופשו כפירוש, ואם אינו